

L'HORIZÓ

Desvetllant-se en mi la curiositat,
que a vegades esclata com un tro,
d'aquella línia que en diuen horitzó,
volia saber que hi havia a l'altra costat.

Fent camí vers ella, força decidit,
vaig observar que mentre m'hi acostava,
més separar-se de mi ella semblava,
i sempre la veia lluny, a l'infinit.

Jo no podia complaure aquell anhel,
sempre a l'enllà, del més enllà quedava,
la fina ratlla que al lluny separava,
amb marcat traçat, la terra i el cel.

La realitat fou viva en pocs moments,
tot observant en la immensa pintura,
la ma de Déu que forja la natura,
i mai podrem igualar els humans.

S'esfumà dintre meu l'esclat d'afany,
en l'impossible d'aquella escomesa,
si la flama del voler era encesa,
es fonia en la foscor d'un fet estrany.

El ferm anhel. passà a resignació,
doncs va minvar el desig que tenia,
per més que m'esforcés, jo ja sabia,
que mai no trepitjaria l'horitzó.

Només un instant en la vida hi haurà,
que l'horitzó del nostre cos arribi,
i serà quan amb fermesa Déu ens cridi,
per a dar-nos estada al més enllà.

ESTEVE PERICH SALA